

Gill Sims

**Hát persze
hogy káromkodom!!!**

Fordította
Novák Petra

Gill Sims

Hát persze hogy káromkodom!!!

Egy elcsigázott anya naplója 2.

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title: Why Mummy Swears

Copyright © Gill Sims, 2018
All rights reserved.

Hát persze hogy káromkodom!!! © Partvonal Könyvkiadó, 2019
Magyar fordítás © Novák Petra, 2019

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása
csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Szerkesztő: László Zsófia
Korrektor: Friedrich Zoltán
Borító: Tabák Miklós
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978 615 578 351 7

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A. E.-nek és A. T.-nek

JÚLIUS

Július 18., hétfő

Már csak egy hét van hátra a nyári szünidőig. Nem tehetek róla, szörnyen irigylem a régi ifjúsági könyvsorozatban, az *Ötösfogat*-ban szereplő kiskamaszok szüleit. Julian, Dick és Anne anyukája meg apukája szemrebbenés nélkül lepasszolták a kölköket Fanny nénihez és Quentin bácsihoz, Fanny néni meg nem győzte elzavarni őket otthonról mindenféle kis szigetekre, lápvidékekre meg barlangokba, ahol BŰNÖZŐK, RABLÓK ÉS CSEMPÉSZEK TANYÁZTAK, csak hogy Quentin bácsi zavartalanul munkálkodhasson a találmányain. Gyakran felmerül bennem, hogy talán én is hasonlóképpen oldhatnám meg a dolgot, hiszen *egyszer* én is feltaláltam egy fantasztikus mobilos applikációt. Ez a játék egy ideig sok pénzt hozott a házhoz, de hát az appok világa állandó változásban van: ami után ma két kézzel kapkodnak a felhasználók, holnap már mehet a süllyesztőbe. Szerintem simán össze tudnék ütni egy újabb nagy sikerű applikációt, ha a nyári szünet idejére kiküldhetném a gyerekeket a vadonba (ahelyett, hogy otthon lebzselnének, és nasival tömnék magukat). Ha jól emlékszem, Quentin bácsi találmányai egy fityinet sem hoztak, és mivel Fanny nénivel igen csórón éltek, kénytelenek voltak befogadni a neveletlen rokon gyerekeket. Bezzeg manapság mit kapna egy szülő, ha a nyári szünet első napján a gyerekek kezébe nyomna egy-egy uzsonnás csomagot, odaadná nekik a bicikliket, és azzal bocsátaná őket újukra, hogy haza se jöjjenek a szünidő végéig! Jane most tizenegy éves, épp megfelelő korban van azokhoz a nyári kalandok-

hoz, amikben az ötös fogat tagjainak része volt. Egyszer reménykedve megemlítettem neki ezt a lehetőséget, miközben épp arról vitáztunk (újfent), miért nem nyithat még Instagram-fiókot, mire ő elmagyarázta, milyen sok szempontból ütközik a törvénybe az ötletem, és megfenyegetett, hogy ha még egyszer szóba hozom, nyomban feltárcsázza a bántalmazott gyermekek segélyvonalát.

Különösen elkésérít, milyen költséges a nyári szünet az *Ötösfogat* kalandjaihoz képest. Már egy ideje az *Ötösfogat* sorozatot olvassuk Peterrel, jóllehet ő minden áldott este az orrom alá dörögli, hogy százszor inkább nézné a kedvenc YouTuberét, mint hogy végigszenvedjen egy újabb fejezetnyit az író nő mókás történeteiből arról, hogyan cselezték ki a gyerekek a közönséges bűnözőket. Jane természetesen kerek percc kijelentette, hogy ő bizony nem vesz részt az olyan dedós dolgokban, mint az esti mese, ezért egyezséget kötöttünk. Felmentettem a mese alól, cserébe megígérte, hogy majd ő olvas magának valamit. Ez mindaddig tökéletesen elfogadható ajánlatnak tűnt, amíg két fejezet után ki nem jelentette, hogy az *Anne a Zöld Oromból* döglesztően unalmas, ostoba történet, és egyébként is, miért lovagol annyit Anne a képzeleten. Ekkor mérgesen ráförmedtem, hogy micsoda lelketlen teremtés, biztosan elcserélték őt születésekor a kórházban, mert az én gyerekem soha nem beszélne így Anne Shirley-ről! Az lett a vége, hogy mostanában már úgy teszek, mintha nem tudnám, hogy sminkelős videókat néz a YouTube-on ahelyett, hogy Avonlea varázslatos vidékén barangolna Gilbert Blythe-tal (akivel melleleg én még mindig bármikor barangolnék).

Peternek egyelőre nem sikerült annyira megtörnie a lelkemet, mint Jane-nek, így őt továbbra is magam mellé kényszerítem, hogy együtt járjuk be a Kirrin szigetet. Úgy látom, ő inkább vegyi fegyvereket vet be, hogy megszabaduljon az esti meséktől. Esküszöm, amikor szorosán összebújva olvasunk, jóval többet purcant, mint máskor, márpedig ez igen komoly gázmennyiséget

jelent egy olyan gyermek esetében, aki egyszer büszkén újságolta, hogy a tanára rosszul lett a szellentésétől. Jó néhányszor kénytelen voltam félbeszakítani a mesét a fejezet közepén, annyira könnyezett a szemem.

Elméletileg ez a nyár nem lesz olyan problémás, mint az előzőek: három hónappal ezelőtt ugyanis közös megegyezéssel kiléptem a munkahelyemről. Akkoriban nagy terveim voltak, hogy híres játékfejlesztő leszek, mivel két évvel ezelőtt már elkészítettem a *Miért iszik anya?* appot. Mivel a munkahelyemen kaptam végkielégítést, és így volt valamicske anyagi biztonság, úgy véltem, itt a ragyogó alkalom, hogy kifejlesszek egy újabb játékot. Amikor kiléptem, számtalan szuper ötletem volt, és biztosra vettem, hogy ha lesz elég időm, valami rendkívül jövedelmező játékot vagy appot kreálok. Aztán, amikor ténylegesen nekiálltam valóra váltani az ötleteimet, kiderült, hogy kissé... nos, hát csapnivalóak. Többek közt azért sem jutok egyről a kettőre, mert tényleg pocskéul megy az otthoni munka, és képtelen vagyok jól beosztani az időmet. Miután évekig álmodoztam arról, hogy végleg otthagynom az irodát, rádöbentem, hogy piszokul magányos az ember, ha otthon dolgozik, és nincs kihez szólnia. Most mintha még Jean is hiányozna a szállítási osztályról, aki régebben végtelen és egészen részletes beszámolókat tartott az epehólyagjáról. Ráadásul, ha valaki álló nap egymaga van otthon, irgalmatlan mennyiségű csokis kekszet képes eltüntetni. Szóval nem elég, hogy nem tudok Nagyszerű Dolgokat megvalósítani, továbbá magányosnak érzem magam, még magamra szedtem jó néhány kilót is, szóval amikor jártamban-keltemben véletlenül megpillantom a hátsómat a tükörben, ledöbbenek a méretétől.

A szünidő közeledtével már egy ideje különféle sporttáborok és gyerekprogramok keresésével vesződöm. Az ismerősökkel kölcsönösségi alapon bonyolult gyerekfelügyelés egyezségeket kötünk, csak hogy mindegyikünknek meglegyen a jó érzése,

hogy a gyerekekre a szünidőben vigyáz valaki, mialatt úgy tudunk dolgozni egy keveset, hogy közben nem dobunk ki hatalmas összegeket az ablakon. Persze így is, úgy is elköltjük azokat a hatalmas összegeket, hiszen a gyerekeket folyamatosan szórakoztatni kell a nyár folyamán, no meg iszonyú gyakran etetni is kell őket. Azon tűnődöm, hogy bírják ki az iskolában, ahol nem nyafoghatnak szüntelenül kajáért, mint az éhező verébfiókák, akik szélesre tátott csőrrel esdekelnek egy kis uzsonnáért.

Július 22., péntek

Na, vége a tanévnek! A gyerekek egész héten úgy jöttek ki a suliból, hogy rogyadoztak a nagy halom elrongyolódott munkafüzet és gyűrött festmény alatt. A festményeket természetesen finom réteg csillámpor borította, amely szanaszét szóródott a házban, de Jane szerint az összes műalkotást meg kell őrizni az utókor számára, mert *amikor majd világhírű média influenszer leszek, Anyu, mindez egy vagyont fog érni!* Még nem igazán látom, rajtam kívül ugyan ki tartaná értékesnek Van Gogh *Napraforgójának* azt a másolatát, amelyet Jane készített, s ami egyébként pontosan ugyanúgy néz ki, mint az összes többi osztálytársáé, mindenesetre tudom, hogy ha a kukába dobnám a srácok bármelyik művét, azzal két lábbal tipornám az álmaikat, és megszentelteleníteném a gyerekkorukat. Természetesen titokban minden éjjel elcsenek néhány remekművet, amiket aztán a kinti kukába gyömöszölök, nekik pedig a szeretettől olvadozva bizonygatom, milyen gondosan elpakoltam mindent a padlásra.

Peter még feladatot is kapott a szünidőre – egy növénykét kell életben tartania a nyár folyamán, amelyet aztán ő fog gondozni a következő tanévben is. Remek! A növényekkel kapcsolatban nincs mivel büszkélkednem. Az én kezem alatt még a kaktuszok

is kihalnak. Megkérdeztem Petert, tudja-e, milyen növény az, csak hogy végszükség esetén vehessek egy ugyanolyat. Peter rendkívül segítőkészen válaszolt: *Ez egy zöld növény, Anyu.* Hát, nem tudom, mekkora segítség lesz ez, amikor kezemben a mintául szolgáló kiszáradt kóróval járom majd a virágüzleteket. Talán ez a büntetésem, amiért kilencéves koromban hagytam, hogy az osztály hörcsöge elszökjön, miután én vittem haza a hétvégére. Hannibál soha többé nem került elő, ezért addig szekáltam az anyámat, amíg végigjárta a város összes kisállat-kereskedését, hogy találjon egy megfelelő póthörcsögöt. Anya esküdözött, hogy az eset után még hosszú évekig hallotta, hogy a hörcsög éjjelente rajcsúroz a házban, de szerintem csak engem akart megvigasztalni, miután láttam, hogy az Alfonz nevű sziámi macskánk valami hörcsög-szörhöz hasonló dolgot nyalogat le elégedetten a bajszáról.

Július 25., hétfő

A vakáció első napja. Katasztrofálisabb is lehetett volna. Kicsi koromban volt egy képeskönyvem, amelyben bűnöző hajlamú pingvinek rögtön az szünidő első napján ellopnak egy motort, felpattannak rá, elhúznak vele, és persze összetörik (hogy miért lopnak motort a pingvinek, arról persze lövésem sincs). Ma legalább nem volt sem autólopás, sem karambol, csak véget nem érő nyafogás.

Már korábban szabaddá tettem ezt a napot, mert úgy gondoltam, milyen szuper dolog közös programot szervezni a szünet első napján. Jane mozizni akart, Peter lézerharcolni, én pedig mind-egyikre a fejemet ráztam, mondván, akkor már kössük össze a kellemeset a hasznossal. Nálunk voltak a gyerekek legjobb barátai, Sophie és Toby is, a barátommal, Sammel kötött gyermekfelügyeleti megállapodásunknak megfelelően (az összes barátom közül Samnek mint egyedülálló apának a legnehezebb megszerveznie

a gyerekfelvigyázást). A gyerektársaság előtt széles mosollyal bejelentettem, hogy a legjobb ötlet lenne egy vidéki kastélyba ellátogatni, hogy bővítsük a történelmi ismereteinket is.

– Jaj, az olyan uncsiii! – nyafogtak a gyerekeim. Sophie és Toby nyilván ugyanezt gondolták magukban, de voltak olyan jól neveltek, hogy nem mondták ki.

– De miért kell kastélyt nézni? Az olyan béna! – pufogott Jane.

– Magunkkal hozhatjuk az iPadjeinket, Anyu? – nyivákkolt Peter.

– HIGGYÉTEK EL, JÓ MÓKA LESZ! – kiabáltam rájuk. – ÉRDEKES LESZ, SOKAT FOGTOK BELŐLE TANULNI, KÉSŐBB MEG MAJD CSODÁS EMLÉKKÉNT GONDOLTOK VISSZA RÁ! Ráadásul végre-valahára kihasználhatom az engedményes múzeumi belépőmet, apátok úgyis mindig panaszkodik, hogy nem használom eleget.

Amint odaértünk, persze rögtön eszembe jutott, miért nem használtam eddig azt az ótvar múzeumi belépőmet – mert a múzeumok és a vidéki kúriák mind telis-tele vannak értékes és törékeny holmival, márpedig az értékes és törékeny holmi nem kompatibilis a kisgyerekekkel, különösképp a kisfiúkkal nem. Hiába képzeltem el korábban, milyen ragyogó arccal fogják csodálni a gyerekek nemzetünk dicsőséges múltjának emlékeit, a kastélyba érve mást sem csináltam, mint kiabáltam velük. *Ne nyúlj hozzá, NE NYÚLJ HOZZÁ! A FENE VIGYE EL, HOZZÁ NE NYÚLJ! AZT MONDTAM, NE NYÚLJ HOZZÁ, NE MENJ BE A KÖTÉL MÖGÉ, NE ŪLJ RÁ, Ó, TE JÓ ÉG, A FENÉBE IS!* Közben sportcipős nyugdíjasok rosszállóan cöcögtek, és magukban elkezdtek dühös leveleket fogalmazni a *Daily Mail*nek. Talán tervezhetnék egy olyan appot, amely a gyerekek telefonjára telepítve érzékeli, amikor valamilyen értékes és törékeny tárgy közelébe kerülnek, és ekkor a telefon csipogni kezd, mi több, éles hangon megszólal: *NE NYÚLJ HOZZÁ!* Ez rengeteg fejfájástól kímélné meg a szülőket. Nemcsak

múzeumokban, hanem sokféle helyzetben lehetne hasznát venni egy ilyen applikációnak, például az áruházak porcelánosztályán. Igaz, vessen magára, aki olyan ostoba, hogy gyerekeket visz a porcelánosztályra...

Mivel a gyerekek már odafelé befalták a szépen becsomagolt uzsonnát, hiszen indulás után három perccel már éhen akartak halni, kénytelen voltam a kastély büféjében megebédeltetni őket. Egy önkiszolgáló büfé négy gyerekkel nem épp leányálom. A tizenegy és a kilencéves gyerekek elvileg már meglehetősen önállóak, mégis hamar kifogtak rajtuk az olyan bonyolult feladatok, mint például a sorban állás, a tálca egyensúlyozása, illetve a gyümölcsle kiválasztása. Mire leültünk az asztalunkhoz, szerintem az egész megyének elege volt belőlünk. Jane erősködött, hogy neki csöben sült tészta kell, mert azt tutira meg fogja enni, ám amikor megkapta, rögtön ehetetlennek nyilvánította, mert meglátott benne egy darabka paprikát, márpedig ő *nem szereti* a paprikát. Sophie megégette a száját a forró levessel, pedig előtte figyelmeztettem, hogy várjon, amíg kihűl. Peter és Toby szempillantás alatt betermelték a gyerekmenüjüket, aztán várakozón néztek körbe, mit lehetne még enni, miközben én vizet öntöttem Sophie szájába, és a saját szendvicsemről kapartam le a majonézt Jane-nek. *Nem, senki nem kap kólát* – sziszegtem, és megígértem nekik, hogy majd otthon kapnak chipset. Közben igyekeztem elfojtani magamban az erős késztetést, hogy kirohanjak a büféből, és az ódon téglafalba verjem a fejem. Ha megtettem volna, nem úsztam volna meg szárazon, hogy kárt tettem egy műemlék épületben.

Még több rosszalló tekintet meredt rám, amikor összeszedtem a gyerekeket, és rájuk kiáltottam: *Na jó, gyertek, ti kis pokolfajzatok, indulunk!* Még mindig nem tudom eldönteni, vajon az okozott döbbenetet, hogy a drágalátos csemetéket pokolfajzatoknak neveztem, vagy inkább az a tény, hogy hallgattak rá.

Hány nap van még hátra a nyári szünetből?